

*Copii
în
temnițele
comuniste*

ION ȘTEFAN

**Organizația
"Casa Albă",
partizanii PNT**

Sub această denumire a activat în anii 1948-1949 o organizație clandestină a elevilor din clasele terminale ale Liceului teoretic de băieți „I.C. Brătianu” (acum „Nicolae Bălcescu”) din Pitești. De fapt, numele cumplet al organizației era cunoscut numai de către inițiatorii și frunțașii acesteia. Ceilalți membri de rând, printre care m-am numărat și eu, nu cunoșteau decât ultima componentă a denumirii: Partizanii Partidului Național Țărănesc. De aceea, după arestare, în octombrie 1949, am suferit multe torturi ca să recunosc că fac parte din organizația „Casa Albă”, de care mă tot întrebau anchetatorii de la Securitatea din Pitești, plutonierii majori adjutanți Șerban și Cucu, fără ca eu să știu despre ce era vorba! Când m-au întrebat dacă îi cunosc pe elevii Duminică Florian, Cruceanu Ion, Rădulescu Ion, despre care am aflat în închisoare că erau frunțașii organizației, n-am știut să le spun iarăși nimic, pentru că nici nu auzisem de ei, eu fiind nou în clasă, la seria „B” (în vara anului 1948, după ce absolvisem clasa a V-a, dădusem, cu aprobarea Ministerului Învățământului, clasa a VI-a în „particular”, iar toamna intrasem în clasa a X-a B – penultima, după reforma învățământului din aceeași vară – ca să termin mai repede școala, căci eram cinci frați pe care părintele meu, învățător, ne întreținea cu foarte mare greutate). M-am dumirit abia după ce m-au întrebat de colegul meu de bancă, Argeșeanu Gheorghe, arestat încă

din vară și care mă cooptase în organizația Ceilalți, de care mă întrebaseră, erau din alte clase, paralele.

„Casa Albă” era structurată după regulile stricte ale clandestinității. Membrii organizației nu se cunoșteau decât câte trei, cel mult patru, adică fiecare nu-l cunoștea decât pe șeful său direct, care îl cooptase, și pe cei doi pe care își asumase obligația să-i coopteze.

Statutul organizației cuprindea trei pagini dactilografiate și îl obținea cel care realiza sarcina menționată. Pe lângă norme de activitate, era trecut scopul principal: **răsturnarea regimului comunist și restaurarea regimului democratic, parlamentar și monarhic, a libertății și unității naționale.** Ca mijloace de realizare se preconiza pregătirea răscoalei satelor iar, în caz de înfrângere, retragerea în munți și continuarea luptei alături de partizanii de acolo. Se conta mult pe o iminentă intervenție armată anglo-americană. De fapt, această speranță a dat curaj atâtor români să se ridice la luptă, sub diferite forme, împotriva regimului de teroare comunistă, instaurat și sprijinit de tancurile ocupantului sovietic.

În cadrul acestei pregătiri de luptă, organizația de elevi s-a infiltrat în satele din jurul Piteștiului, mai ales Oarja și Moșoaia, printre țărani nemulțumiți, cooptând și un medic, un student și un morar, Ghițulescu Stellan, unchiul meu din partea mamei, din Recea, pe care l-am întâlnit în închisoare epuizat, dar menținându-și curajul, ca toți ceilalți.

În vara anului 1949, prin iulie, în aceeași noapte – după cum am aflat mai târziu – aproape toți membrii organizației au fost arestați de Securitatea din Pitești, care avea ca arie de acțiune județele Argeș, Muscel, Olt și Teleorman, cum am văzut pe o hartă de perete în biroul comandantului Securității, unde am fost bătut chiar de el. Probabil că autoritățile comuniste s-au temut de propagarea „Casei Albe” la sate, după ce vor fi aflat de firele acesteia prin trădătorul care s-a

născut la 20 iunie 1931 în comuna Miroși, satul Surdulești, jud. Teleorman (azi jud. Argeș), primul dintre cei șase fii ai învățătorului Ștefan Ivan-Nicolae și ai Gherghinei; urmează clasele primare la școala din sat, iar cele secundare la Liceul „I. C. Brătianu” din Pitești; în 1948 intră în organizația clandestină a elevilor din acel liceu, „Casa Albă. Partizanii P.N.T.”; în octombrie 1949 este arestat de Securitatea din Pitești; apoi în 1950 la Craiova; judecat de Tribunalul militar din Craiova, a fost condamnat la 9 luni închisoare; în septembrie 1950 a

*fost eliberat din
detentie;
după eliberare,
sublocotenentul
Borcan, șeful
Securității din Balaci,
de care aparținea
satul Surdulești, îi
propune să-l
recruteze
„informator” al
Securității,
promițându-i în
schimb să-l ajute să
obțină aprobarea
Ministerului
Învățământului,
pentru a-și continua
studiile liceale; a
refuzat, motivând că
este bolnav de
plămâni și nu-l mai
interesează
continuarea studiilor;
în 1951 a încercat
totuși, fără această
aprobare, să termine
studiile liceale la
Liceul „Anastasiu”
din Rostorît de Vede,
dar fiind „demascat”
de Securitate, este*

infiltrat până în vârful ierarhiei organizației, după cum voi arăta mai departe. Și din partea conducerii organizației s-au făcut greșeli, cum ar fi emiterea de „legitimații” de membru, cu număr de ordine etc., dactilografiate și pliate apoi ca un carnet, care puteau fi pierdute, găsite sau furate de informatorii Securității.

Eu n-am fost arestat atunci și explicația am avut-o mai târziu. În schimb, la un bal de la Școala de meserii din Miroși, la care am participat și eu, cu prieteni și prietene din comuna natală vecină, Surdulești, am fost luat deoparte de un băiat, o rudă a mea îndepărtată, din Miroși, care mi-a șoptit că cineva de la Securitate s-a interesat de mine, întrebându-mă dacă am făcut ceva de am fost luat „în vizor” de „ăia”. Am negat, dar un fior de neliniște mi-a trecut prin tot trupul. Am rămas până aproape de sfârșitul balului, căutând să par bine dispus, dar gândul îmi zbura la ce era mai rău: descoperirea organizației! Mă întrebam de ce, în acest caz, nu mă arestaseră? Că eram fiu de învățător „chiabur” nu ar fi fost un motiv în plus pentru „ăia”, din moment ce eram în „grija” organelor de partid și de stat locale, cărora tata le achita la timp impozitele și cotele, ca să-l mai țină în învățământ (și l-au ținut până în 1952, când l-au „epurat” ca „chiabur” și tată de „dușman al poporului”, ce eram eu).

A doua zi i-am rugat pe părinți să-mi dea bani de tren, mințindu-i că am o treabă la Pitești. Mi i-au dat din puținul lor, iar eu am plecat să iau legătura cu un coleg de la „C”, pe care nici nu-l cunoșteam personal, Gigoș Franț Alecu, fiul portarului de la spitalul din Pitești, căruia – îmi spusese colegul meu de bancă – să mă adresez în timpul vacanței, dacă simțeam că „ceva” nu este în regulă.

Nu l-am găsit. Cineva de la poartă mi-a spus că, probabil, era plecat în comuna sa de baștină, Salcia, județul Teleorman, iar eu m-am înapoiat

acasă la fel de neliniștit cum plecasem.

După mai multe zile, văzând că nu sunt încă arestat, m-am mai liniștit: gândeam că poate nu este nimic în legătură cu organizația sau, chiar dacă ar fi fost, colegul meu de bancă o fi avut tăria să nu-mi pomenească numele acolo, la Securitate...

În septembrie, au reînceput cursurile școlilor. Atunci am văzut că îmi lipsește colegul de bancă, în locul lui venind un altul, de la o clasă paralelă, Neamu Ion. De la acesta am aflat de arestarea unor colegi din clasele terminale ale liceului nostru, inclusiv a lui Argeșeanu Gheorghe, fostul meu coleg de bancă, „șeful” meu direct. Atunci mi-am dat seama că el căutase să mă acopere, nepomenindu-mi numele până atunci. M-am interesat de „legătura” noastră și am aflat că frecventa cursurile la „C”. De câteva ori m-am apropiat de el ca să-l văd mai bine și mi-am dat seama că nu mă cunoaște sau poate mi s-a părut mie. M-am bucurat mai întâi că nu fusese și el arestat, dar nu am luat legătura cu el, nici acum nu știu de ce. În clasă domnea o atmosferă apăsătoare. De unde până atunci mai comentam, între prieteni, ce-au ascultat unii la B.B.C., Radio Madrid, „Europa liberă”, exprimându-ne repulsia față de regimul opresiv și față de ocupantul sovietic – sentimentul național și monarhist fiind pe atunci foarte dezvoltat la liceeni, dar și în păturile largi sociale – de acum ne-am pus lacăt la gură, temându-ne, mai ales când am aflat că unul, Cârstea, fostul nostru coleg de clasă, mai mare de ani și dintr-o familie săracă, intrase în Securitate și părăsise școala. Îl văzuseră unii în uniformă militară și vorbisera cu el.

Într-o marți, pe 25 octombrie 1949, intră în clasă secretarul liceului, Grigorescu, nu mai știu ce oră de curs era, și ne invită la secretariat, pe mine și pe Burcea Titus, din aceeași clasă, spunându-ne să ne luăm și gențile. Ne-a însoțit el, din urmă, și la secretariat ne-au luat în primire trei civili, care ne-au

exmatriculat, iar pe foaia matricolă i s-a consemnat această exmatriculare, motivând că, „fiind condamnat politic, s-a prezentat la examen fără aprobarea M.I.” a făcut stagiul militar în DGSM între 1952-1955; după lăsarea la vatră, profitând de schimbarea numelui, din Ștefănescu (sub care fusese condamnat și era cunoscut de Securitate), în Ștefan (cu ocazia eliberării buletinului de identitate) și de refugiul salvator în Dobrogea, unde terminase stagiul militar, a lucrat ca normator pe șantierele dobrogene; în iunie 1956 își termină cursurile liceale în Tulcea; între 1956-1962 cu

*ajutorul unor
inspectori școlari,
basarabeanul Năstase*

*Teodor și
macedoneanul Leolea*

*Dionisie, de la secția
de învățământ a
raionului Istria, intră
în învățământ ca
profesor suplinitor de*

*Limba Română-
Istorie și director la
școala din comuna
Nicolae Bălcescu,
între 1962-1968,
inspector școlar la
aceleși raion, a fost
depistat de Securitate
ca fiind fost deținut
politic și trecut „la
cerere” la catedra de
istorie a liceului din
Babadag, fosta
reședință a raionului
Istria; i se propune
din nou să devină
informator al
Securității,
șantajându-l în fel și
chip, dar a rezistat
presiuunilor, bazându-
se și pe sprijinul*

întrebat cum ne numim. Între timp mai sosește încă un elev, de la altă clasă, pe care la fel îl chestionează, și ne spun să-i însoțim la Securitate, fără genți.

M-am uitat la secretar, dar nu i-am putut întâlni privirea, căci se uita numai în ochii securiștilor.

Atunci mi-am luat în gând adio de la libertate pentru mulți ani și m-am simțit mic și neajutorat ca o frunză purtată de vânt... Noi nu apucasem, cel puțin, să facem ceva pentru țară și uite că ne și înhățaseră. Era o zi frumoasă de toamnă și frunzele îngălbenite, căzute pe trotuar, foșneau la trecerea noastră peste ele...

Ajunși la Securitate, ne-au despărțit. Pe mine m-au dus într-un birou unde au început imediat ancheta. M-au întrebat dacă am auzit de „Casa Albă”. „Nu”, le-am răspuns. Apoi, de numele unor colegi, și le-am dat același răspuns, pentru că pur și simplu nu știam nimic, după cum am mai arătat. Atunci au început să mă bată sălbatic cu rețelele de lemn, pe unde nimereau, cei care mă arestaseră, cei doi adjutanți, Șerban și Cucu, până am căzut la podea. N-am leșinat, dar pentru câteva clipe n-am mai văzut nimic. M-am ridicat cu greu, căci mi-era teamă că mă vor strivi cu picioarele. Din nou bătăi și din nou întrebări, până am căzut iar la podea, de unde nu mai m-am putut ridica. Îi auzeam pe anchetatori vorbind, dar nu înțelegeam ce spuneau și parcă nici nu mă mai interesa. M-au ridicat ei în picioare și m-au dus în arest unde, la intrare, mi-au făcut percheziția corporală și mi-au luat tot ce am avut în buzunare, afară de batistă, precum și șireturile de la pantofi. Am semnat undeva, apoi niște brute, cu pistoalele în tocurele de la centură, m-au împins într-o celulă pătrată cu latura cam de 1,5 m, lângă un țaran care s-a ridicat imediat de pe un fel de pat de scânduri, fără nimic pe el. Când am rămas singuri, țaranul m-a așezat pe pat, unde mi-am strâns picioarele ca să încap, gemând de durere.

Nu voi povesti cum a decurs ancheta care a mai urmat, ziua sau noaptea, căci toate aveau aceeași brutalitate animalică. După câteva zile am recunoscut că știam de la colegul meu de bancă de organizația clandestină, dar că nu am fost cooptat în ea. După puțin timp m-au dus la comandant, unde am văzut harta de care am pomenit mai înainte. Fără o vorbă, m-a lovit sălbatic peste față până m-a umplut de sânge. M-am șters cu batista care s-a înroșit și înmuiat de sânge. Am fost împins afară din birou de o brută și dus înapoi la arest. N-am stat însă mult năucit, căci am fost din nou scos și pus să semnez ceva, după care mi-au dat lucrurile înapoi. „Îți dăm drumul, mi-a spus adjutantul Șerban, dar dacă trâncănești ceva, dracu te-a luat”.

Și mi-a dat drumul. Adică m-au eliberat.

Când am ieșit pe poartă, a început iar să-mi curgă sânge din nas. Am scos batista, încercând să gădesc un loc uscat cu care să mă șterg, fără să reușesc. Trecătorii cu care mă întâlneam încetineau mersul, luându-mi seama, apoi se uitau la porțile Securității și grăbeau pașii.

M-am prezentat din nou la școală, dar nu mai puteam fi atent la lecții. Am început să iau note proaste ca niciodată. Teamă de o nouă arestare mă neliniștea. Colegii se uitau pe furie la mine, doar câte unul încercând să mă întrebe cum a fost „acolo”. Eu dădeam din umeri, fiindu-mi teamă să vorbesc.

În naivitatea mea, m-am deplasat într-o zi la Roșiorii de Vede ca să mă transfer la Liceul teoretic „Anastasescu” de acolo, ca să mi se piardă urma, îmi spuneam eu. La întoarcere, am dat pe acasă, iar tata, auzind de planul meu, m-a adus cu picioarele pe pământ spunându-mi că, dacă este să mă aresteze din nou, mă vor găsi oriunde m-aș ascunde.

Am renunțat atunci la transfer, dar m-am hotărât de unul singur să plec în munți, la partizani. Dăduse frigul, era noiembrie, și am început să umblu în palton

*moral al soției sale,
Stefan Cecilia,
profesoară de
biologie la același
liceu; mulți ani nu i s-
a dat voie să predea
„Istoria României”,
ci numai „Istoria
Universală”;
obține recomandări
favorabile și urmează
și termină, cu
examenul de stat,
Facultatea de
Filologie, secția
română-istorie, în
1962; și apoi pe cea
de Istorie, în 1977, la
Universitatea din
București, secțiile
fără frecvență;
după revoluția din
decembrie 1989 își
relia locul în PNTCD;
este președintele
organizației PNTCD-
Babadag, unde
locuiește și membru în
comitetul de
conducere al PNTCD-
Tulcea.*

și căciulă, pentru orice eventualitate – arestare sau fugă. Dacă până atunci ezitasem să mă întâlnesc cu „legătura” noastră, Gigoși Frant Alecu, acum m-am hotărât: l-am abordat într-o recreație și i-am cerut, după ce i-am spus ce-am pățit la Securitate, să-mi facă legătura cu munții, dacă poate, căci vreau să fug acolo.

Mi-a dat întâlnire într-o marți seara, pe 22 noiembrie 1949, în piață, în fața catedralei.

Am plecat de la gazda mea, ceva mai devreme de ora stabilită, am dat pe la sora mea Marioara, elevă în cursul superior al liceului teoretic de fete din localitate, aflată și ea în gazdă la o vecină, un fel de mătușă a noastră, ca pentru un fel de rămas bun, fără să-i spun unde voi pleca. La ora fixată m-am întâlnit cu „legătura” și, înainte de a schimba o vorbă cu el, au apărut ca din pământ cei doi adjutanți în uniformă, Șerban și Cucu, și luându-mă la braț, m-au dus cu ei la Securitate, spunându-mi doar atât: „Hai”.

Noaptea aceea m-au vârat într-o boxă de lemne de lângă un birou. M-au anchetat abia noaptea următoare, când mi-au citit nota informativă dată despre mine de Gigoși cu tot ce am vorbit amândoi. Au urmat alte bătăi. Într-o altă noapte am fost confruntat, în sfârșit, cu colegul de bancă, Argeșeanu Gheorghe, care, probabil, nemaiputând suporta bătăile, a recunoscut că m-a cooptat în organizație și atunci a trebuit să recunosc și eu. Doi securiști ne-au dus înapoi într-un beci umed, cu lut pe jos, unde ne-au supus la umilința de a ne pălmu unul pe altul și de a ne reproșa reciproc: „de ce m-ai pârât?”, „dar tu de ce m-ai ascultat?”. La început am refuzat și am fost bătut groaznic cu bastoanele de cauciuc. Apoi colegul meu a cedat, făcându-mi semn din ochi să acceptăm umilința, și am început să ne pălmuim și să ne facem reproșuri. „...„Mai tare! Mai tare!”, strigau excitați călăii noștri. Atunci am căzut unul în brațele

celuilalt, plângând umiliți. Călăii s-au dezlănțuit, bătându-ne sălbatic. Parcă înnebuniseră! Nu le-am cunoscut niciodată numele și rău îmi pare.

Am stat alte câteva zile la arest în celular, de unul singur, timp în care, noapte de noapte, mă scula unul, cam la aceeași oră, se așeza lângă mine pe marginea patului și-mi porunceă să-mi întorc capul spre dreapta, după care îmi aplica o lovitură puternică cu dunga palmei pe gât, poruncindu-mi apoi să întorc capul spre stânga, lovindu-mă iar, până cădeam pe pat în neștire...

M-au dus apoi la penitenciarul din Pitești și acolo, în beci, m-am întâlnit cu toată organizația noastră. Mi-au făcut loc între ei, pe patul comun de scânduri, acoperit cu un pled, care ocupa toată încăperea de-a lungul pereților. Am primit nu mai mult de 30 cm, fiind nevoiți să ne culcăm toți pe aceeași parte, ca să încăpem. Lângă ușă, cam sub pat, era hârdăul și câteva cutii de tablă pentru nevoile firești. Sus, într-un perete, erau două ferestruici zăbrelete, la nivelul solului.

Aici am aflat că la conducerea organizației era un comitet de cinci „căpitani”. Căpitanul-șef era Duminică Florian, elev care trebuia să treacă în clasa a XI-a C. Unul dintre „căpitani”, nu mai știu de ce problemă răspundea, era și Gigoși Franț Alecu, despre care nu știa nimeni dintre conducătorii organizației dacă fusese de la început infiltrat de Securitate – „provocatorul” care trebuia să adune „elementele dușmănoase”, pentru a servi ca motiv de arestare – sau trădase mai târziu organizația. Faptul că era fiu de portar la spital trebuia să-i fi pus în gardă pe frunțașii organizației, căci această funcție implica legături cu Securitatea. Toate acestea mă fac să cred că organizația „Casa Albă” n-a fost inițiată de un „peneșist” cu experiență, ci de niște elevi inimoși, însetați de libertate, dar neexperimentați în politică. Medicul, studentul în medicină, unchiul meu morarul,

țărani, deveniseră membrii acestei organizații, dar nu aveau funcții de conducere.

Prin decembrie 1949 ancheta a fost reluată de căpitanul Cârnu, deoarece erau contradicții între declarațiile unora dintre noi, cel puțin așa ni s-a spus. Între timp, ne sfătuisem cum să ne apărăm la proces ca să ne mai ușurăm pedeapsa, așa că la noua anchetă toți ne-am „ameliorat” declarațiile și, spre surprinderea noastră, căpitanul Cârnu a acceptat. Atunci am reușit și eu să susțin că nu am fost membru al organizației, dar am știut de existența ei. În schimb, numele lui Gigoși Franț Alecu, provocatorul, sau trădătorul ni s-a interzis să-l pomenim în declarațiile noastre. Cred că și acesta a fost unul din motivele reluării anchetei de către căpitanul Cârnu.

La închisoare bătăile au încetat. Doar dacă auzeau vorbindu-se în „salon”, cum numeau „ei” celula noastră de la beci, intrau peste noi și băteau pe cine se nimerea sau ne băgau la „beci”, un nivel mai jos, fără ferestre, cu pereții umezi. Chinul cel mai mare era foamea: ajunsesem niște schelete ambulante, șoldurile ne erau vinete de culcat numai pe „cant”. Când ne ridicam în picioare, amețeam de slăbiciune și trebuia să ne sprijinim cu mâinile de pereți. Când ne duceau la „baie”, cam o dată pe lună, să ne spălăm și rufele murdare, ne fugăreau cu bățele și trebuia să ne sprijinim unii de alții ca să nu cădem pe ciment. Aici mai mult ne chinuiau, căci imediat se oprea apa caldă ori venea prea fierbinte, iar noi eram atât de slăbiți încât ne sprijineam de jghiaburile pe unde curgea apa ca să ne spălăm rufele pe care mai mult le înmulam, căci nu aveam putere. Uscatul acestora se făcea în „salon”, iar aerul, și așa insuficient, devenea înăbușitor... Afară, „la aer”, ne scoteau cam o dată pe lună și ne sileau atunci să fugim, lovindu-ne cu bățele. Aerul era rece, foarte rece iarna, iar noi, fără putere, încât mulți au răcit. Un coleg de la „C”, Bădescu Bazil, n-a rezistat: a

făcut pneumonie și a murit între noi, fără nici un fel de asistență medicală deoarece, începând cu directorul închisorii, Dumitrescu, și terminând cu gardienii care ne păzeau, cum era unul Filip, pe care îl poreclisem „câinele roșu”, erau atât de porniți contra deținuților, încât nici o suferință de-a noastră nu le înmuia inimile de piatră. Și între noi se ivise o stare de suspiciune: se șoptea că unul, Jean, devenise informatorul Securității...

Ceea ce ne-a făcut totuși să ne menținem curajul, a fost speranța că vin anglo-americanii și ne scapă. Mai ales din iunie 1950, când a început războiul din Coreea, știre care nu știu pe ce cale ajunsese până la noi.

În august 1950 am fost transferați cu duba la închisoarea din Craiova, în vederea procesului. Acolo, în vechiul penitenciar de forma unei potcoave, am stat în celulă cu unchiul meu, Ghițulescu Stelian, în același pat de fier (erau două paturi, cu patru deținuți), care, văzându-mă atât de slăbit, îmi dădea din când în când din porția lui de mâncare. Celula era la etaj și, dacă ne cățaram la fereștriuca zăbreliată, pe unde năvălea aerul curat și binefăcător de afară, puteam vedea acoperișurile caselor din oraș. Uneori deținuții vorbeau între ei în limba franceză, de la celulă la celulă, cu gura la fereastră, și așa am aflat că atunci se găsea închis acolo și Nicolae Penescu, secretarul general al PNT.

Pe 2 septembrie 1950 a avut loc procesul. În boxă eram vreo 30 de inși, jumătate elevi, jumătate țărani. L-am văzut în sală, pe băncile publicului, și pe tatăl meu, învățătorul Nicolae Ștefan. Ne-am privit cu milă și cu teamă, căci nu știam ce-o să ne aducă procesul. Pedepsele au fost relativ mici, probabil au avut în vedere vârsta noastră. Duminică Florian, căpitanul-șef, a primit 3 ani și jumătate, ceilalți căpitani între 2 ani și jumătate și 3 ani, ceilalți mai puțin, după „vina” flecăruia. Eu am primit 9 luni

închisoare corecțională pentru „uneltire împotriva ordinii sociale și omisiune a denunțării”. Cel mai puțin a primit un coleg care nu avea atunci decât 17 ani, adică 8 luni cu suspendare (deși executase mai mult de un an).

Cum eu ispășisem deja pedeapsa, pe 5 septembrie 1950 am fost eliberat. Atunci mi-au dat „biletul de ieșire” și copia de pe „sentința Tribunalului Militar Craiova” din 2 septembrie 1950 pe care, din păcate, nu le mai am.

Am fost avertizați la ieșire că va trebui să nu părăsim localitatea și să ne prezentăm în câteva zile la Securitatea de la plasa respectivă. Ne-am dus acolo, la Balaci, unde era reședința plășii de care aparțineam, la vreo 8 km, cu căruța noastră cu cai, împreună cu tata. M-a primit șeful, un sublocotenent pe nume Borcan, care m-a întrebat despre organizație și proces. I-am repetat ce declarasem la proces și mi-a dat drumul acasă, poruncindu-mi să revin peste o lună, timp în care să nu părăsesc localitatea de domiciliu. Am făcut 3 drumuri la Securitatea din Balaci, iar la ultima, mi-a propus să devin informatorul Securității, promițându-mi în schimb să-mi obțină aprobarea de a-mi continua studiile întrerupte, că e păcat să nu le termin, căci știa el că fusesem un elev silitor etc. I-am răspuns că nu mă mai interesa școala, căci ieșisem bolnav din închisoare, că îmi găsise, la raze, doctorul Heitel de la Spitalul Tecuci Kalinderu (așezat în pădurea Burdeni, între Surdulești și Balaci), două pete la plămâni, ceea ce era adevărat; nu i-am spus și amănuntul că petele, ca două boabe de porumb, se cicatrizaseră în închisoare. Mi-a spus că mă înțelege, că sunt liber și că pot să mai vin pe la el dacă îi voi accepta propunerea. Nu i-am acceptat-o și nici n-am mai dat pe la el.

În 1951 m-am înscris ca „particular” în ultima clasă la Liceul teoretic „Anastasescu” din Roșiori de

Vede, cu certificatul eliberat de Liceul „I.C. Brătianu”, pe care directorul Steriopol și secretarul, altul acum, nu menționaseră eliminarea mea din școală în noiembrie 1949, în urma arestării mele. Am fost însă „demascată” de Securitate, eliminat din Liceul „Anastasescu” scriindu-mi-se pe certificatul eliberat de Liceul „I.C. Brătianu” că am fost eliminat din toate școlile din țară, fiind deținut politic, și nu mai am dreptul la continuarea studiilor. Mâna lungă a Securității m-a ajuns și m-a pedepsit și la Roșiori de Vede. La acest liceu m-am întâlnit cu fostul meu coleg de liceu și închisoare, Petrescu Gheorghe, încercând să dea și el ultima clasă. Nu știu dacă el o fi reușit.

Cu colegul de clasă și de închisoare, Burcea Titus, m-am întâlnit în București pe stradă, prin 1953, pe când făceam serviciul militar la construcții (DGSN), într-o învoire prin oraș, avea un blet serviciu în București și m-a rugat să nu spun la nimeni că l-am întâlnit. Ceea ce înseamnă că a rămas și el cu sufletul curat.

De ceilalți colegi de închisoare n-am mai aflat și nu mai știu nimic. Or fi rămas cu toții cu sufletele curate? Or fi renunțat la idealurile frumoase din adolescență? Continuă acum lupta nobilă în care s-au jertfit martirii neamului nostru românesc și pentru care am suferit și noi?

Babadag,

17 iunie 1996

P.S. Am reușit, rămânând cu sufletul curat, să termin studiile liceale, luând diploma de maturitate la Liceul „Spiru Haret” din Tulcea (în 1956) și apoi Facultatea de Filologie în 1962 și Facultatea de Istorie (în 1977), ale Universității „I.C. Parhon” din București, profitând de schimbarea numelui meu, survenită între timp, de refugiul salvator în Dobrogea și de bunăvoința unor inspectori școlari, unul basarabean, Năstase Teodor, altul macedonean, Leolea Dionisie, oameni care rămăseseră cu inimi curate românești.